

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 20. Concilium Parisiense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

fertim de Gregorio; & adjungunt: Cum scirent nos statuisse convocare concilium, duo conciliabula, ut proposito tam salubri obstarent, indixere in diversos dies, ac loca inter se multum distantia, in Pentecosten, & provinciam Aquilejensem, seu Ravennanam alterum, alterum in Calendas Novembres, ac Perpinianum. Constat vero, diversarum partium concilia per tempus, ac locum sic disjuncta non posse gignere, vel parare concordiam, sed potius augere schisma. Denique illis, ad quos scribunt, suadent, quin etiam imperant, ut a Gregorio ad ipsos desciscant, & Pisas veniant.

Sæcul. XV.
A. C. 1408.

§. XX.

Concilium Parisiense.

Interim concilium Parisiis mense Augusto coeptum continuabatur; & 20° Spicil. p. 161.
 Octobris rei examen sedulum ibi declarati sunt defensores, complices, fautoresque conc. p. 2520.
 Petri Lunii schismatici, ac hæretici. Sic autem illi nominabantur: Joannes se dicens Auscitanum Archiepiscopum; Petrus se perhibens Episcopum Pontiofanensem; Joannes antea Cabillonius, nunc Mimatensis Episcopus; Tolosanus ad S. Serninum Abbas, modo vocatus Episcopus Condomiensis; Bertrandus Malomontius Vaurensis primum, mox dein Blite-

Sæcul. XV
A.C. 1408

Bliteranus Episcopus; Guido Flandrinus lator, ac ex parte author libelli Parisiensis exhibiti sub nomine litterarum Universitatis Tolosanæ; Cardinales Aufcensis, Fiescus, & Challandinus; Præpositi Generales Fratrum Prædicatorum, Minorumque.

Preuv. libert. p.432.

In eodem concilio per totum tempus, quo durabat, scilicet ab undecimo Augusti usque ad quintum Novembris constituta sunt permulta monita de ratione agendi, quæ tenenda esset Ecclesiæ Gallicæ inter studium neutrius partis. Illa referuntur ad quinque capita præcipua, ut supplerentur ea, quæ Papæ reservabat Jus novum Decreti, ac Decretalium, quod erat solum Jus Canonicum tunc notum Ecclesiæ Latinæ. Primum caput attinet ad absolutionem a noxis, & censuris Papæ reservatis, quam cupienti per Concilium licet confugere ad Pœnitentiarium Summæ Sedis: si hunc adire nequeat, jubetur accedere ad suum Episcopum. Alterum contingit laxamenta legum. Si agatur de matrimonio, petitor ad Concilium provinciale, sed ad sacra ministeria inhabilis pariter ad Pœnitentiarium, aut Episcopum mittitur. Legum gratias a Petro Lunio ante promulgatum neutrius partis studium factas confirmat id Concilium.

Ter-

Tertium spectat ad justitiam admini-
 strandam: Archiepiscopi quotannis suum
 concilium provinciale habebunt; & huic
 aderunt ipsi cum suis Suffraganeis, cæte-
 risque interesse illi solitis. Legitime im-
 pediti suis sumptibus eo mittent Procura-
 tores sufficiente potestate præditos. Si
 Archiepiscopus recuset, aut differat con-
 vocationem concilii, ex Suffraganeis ille,
 qui primum in provincia tenebit locum,
 id convocabit, eique præsidebit. Quod-
 vis concilium provinciale uno saltem men-
 se durabit. Qui comparebunt quanquam
 æquo pauciores, poterunt peragere con-
 ciliium, ac æqua ibi statuere in absentia
 reliquorum. Monachi Benedictini, &
 Canonici Regulares in posterum sua co-
 mitia provincialia ex præscripto Juris ce-
 lebrabunt: & Concilium istud mittet, qui
 prima comitia convocent, ac hic præsi-
 deant.

Sæcul. XV.
 A. C. 1408.

Caput quartum tractat appellationes:
 Qui provocabunt, gradatim hoc facient,
 & ab Archidiacono ad Episcopum, ab hoc
 ad Archiepiscopum, ab isto ad Primate[m],
 si quis dabitur, sin minus, ad provinciale
 Concilium appellabunt. Qui anathema-
 te devinctus appellat a Judice non ha-
 bente superiorem; ac provincialis concilii
 celebrationem expectat, potest per cau-
 tionem absolvi ab Episcopo provinciæ, qui
 Collegis prior dignitatem obtinuit suam.

Hist. Eccles. Tom. XXIV.

Ss

Si

Sæcul. XV.

A. C. 1408.

Si quis appellat ab illo, qui jurisdictionem in exemptos habet, & a quo appellare ad Summam Sedem pro more deberet, provocabit ad provinciale Concilium. Causas Monachorum Cluniacensium, cæterorumque Ordinum peculiare caput habentium, generalia, quæ quotannis obeuntur, comitia decident, sicut id ageret Suprema Sedes. Generatim præcipitur, ut in hujusmodi actionibus Concilium provinciale Summæ Sedis auctoritatem exerceat.

Postremum caput versatur in collatione beneficiorum: Præsules eligentur secundum regulas Juris, sine violentia, vel alia molitione hominum profanorum. Quando agetur de Archiepiscopo, aliove Præsule non habente superiorem, provinciale Concilium causæ cognitionem capiet, ac electum, si opus erit, confirmabit. Interea dum expectabitur concilium, Episcopus primum in provincia locum tenens necessario facienda faciet: quæ postea referet ad Concilium. Reliqua beneficia omnia conferent proprii locorum Episcopi. In albo Universitatis Religiosi secularium, instar nominabuntur, ut illis beneficia regularia tribuant Abbates congregati. Dignitates, personatus, ut vocantur, cæteraque beneficia suffragiis obnoxia relinquuntur Collegiis hæc ferre solitis. Ut vitentur fraudes illorum,

lorum, qui se albis plurium Universita-
 tum, vel Principum inferendos curare
 possent; is, qui hoc fecerit, intra mensis
 spatium ex albis unum deliget, alioquin
 omni nominatione privandus. Benefi-
 cia non conferentur nisi partis neutrius
 studiosis. Hæc sunt, quæ mihi viden-
 tur ponderosiora in isto Concilii Parisien-
 sis decreto: ubi maxime noto agnitam
 necessitatem, utilitatemque conciliorum
 provincialium.

Sæcul. XV.
 A. C. 1408.

§. XXI.

Perpinianense concilium.

Festo Sanctorum Omnium die Benedi-
 ctus Perpiniani suum concilium so-
 lemniissime incepit. Conventus erat fre-
 quentissimus, & cum ille sacrificasset;
 Alphonsus Exea Constantinopolis Patriar-
 cha, & Hispalensis Ecclesiæ Administra-
 tor elegantem dixit orationem: tum in
 gratiam absentium sessio dilata fuit in de-
 cimum quintum Novembris. Duodeci-
 mo Benedictus Custodem thesauri Maga-
 lonensis Ecclesiæ, & Aftanæ Procurato-
 rem dixit Patriarcham Antiochenum.
 Franciscum vero Chimenium ex Ordine
 Minorum Gerundæ in Catalonia natum,
 virtute, ac doctrina conspicuum renuncia-
 vit Hierosolymæ Patriarcham. Utrum-
 que consecravit Cardinalis Joannes Arme-
 niacus.

*Indic. Ar-
 rag. p. 277.
 conc. p. 2110.*

*V. Vading.
 scrip. p. 140.*

